

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Головне слідче управління

вул. Володимирська, 33, м. Київ, 01601, факс (044) 279-66-31, тел. (044) 255-84-88
www.ssu.gov.ua e-mail: san@ssu.gov.ua Код ЄДРПОУ 00034074

ПОВІДОМЛЕННЯ

ПРО ПІДОЗРУ

м. Київ

«03» травня 2023 року

Старший слідчий 3 відділу 1 управління досудового розслідування Головного слідчого управління СБ України старший лейтенант юстиції Коданьов Владислав Іванович, розглянувши матеріали кримінального провадження № 22023000000000041 від 14.01.2023, за підозрою Ерен С.М., Кузьменка Ю.А., у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 3 ст. 114-2 КК України, а також за ознаками вчинення кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 111 КК України та встановивши наявність достатніх доказів для підозри особі у вчиненні кримінального правопорушення, відповідно до ст. ст. 2, 36, 42, 276, 277, 278 КПК України,

ПОВІДОМИВ:

Казарян Наталії Михайлівні,
06.01.1982 р.н., уродженка м. Херсон,
яка зареєстрована за адресою: Херсонська
область, м. Нова Каховка, смт. Дніпряни,
вул. Вишнева, 101, громадянці України,

про підозру у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого:

- **ч. 2 ст. 111 КК України**, тобто у вчиненні державної зради, тобто діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності та державній безпеці України, шляхом надання представникам іноземної держави – Російської Федерації допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, в умовах воєнного стану.

Фактичні обставини кримінального правопорушення, у вчиненні якого підозрюється Казарян Н.М.:

24 жовтня 1945 року набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26 червня 1945 року, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі – ООН).

До складу ООН увійшли Українська Радянська Соціалістична Республіка (з 24 серпня 1991 року змінено назву на Україна), Союз Радянських Соціалістичних Республік (з 24 грудня 1991 року змінено назву на Російська Федерація) та ще 49 країн-засновниць, а в подальшому до вказаної міжнародної організації прийняті інші країни світу.

Відповідно до ч. 4 ст. 2 Статуту ООН всі Члени ООН утримуються в їх міжнародних відносинах від загрози силою або її застосування як проти територіальної

недоторканності або політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним з Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН від 9 грудня 1981 року № 36/103 про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями від 16 грудня 1970 року № 2734 (XXV), що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки; від 21 грудня 1965 року № 2131 (XX), що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та обмеження їх суверенітету та від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX), що містить визначення агресії, встановлено, що ні одна з держав не має право здійснювати інтервенцію чи втручання у будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Закріплено обов'язок держав: утримуватися від озброєної інтервенції, **підривної діяльності**, військової окупації; здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербовки найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

Крім того, у статтях 1-5 Декларації Генеральної Асамблеї ООН від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX) серед іншого визначено:

- застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної та політичної незалежності іншої держави;
- застосування збройної сили державою першою в порушення Статуту ООН є перш за все свідченням акту агресії.

Будь-яка з наступних дій, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії:

- вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, який би тимчасовий характер вона не носила, що є результатом такого вторгнення або нападу, або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або частини її;
- бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави;
- блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави;
- напад збройними силами держави на сухопутні, морські або повітряні сили, або морські і повітряні флоти іншої держави;
- застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за згодою з приймаючою державою, у порушення умов, передбачених в угоді, або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди;
- дія держави, що дозволяє, щоб її територія, яку вона надала в розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави;
- засилання державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, що мають настільки серйозний характер, що це рівнозначно наведеним вище актам.

Жодні міркування будь-якого характеру, з політичних, економічних, військових чи інших причин не можуть бути виправданням агресії.

Статтями 1 та 2 III Конвенції про відкриття воєнних дій (Гаага, 18 жовтня 1907 року), яка вступила в дію 26 січня 1910 року, яку 7 березня 1955 року визнано Союзом Радянських Соціалістичних Республік, правонаступником якого є

Російська Федерація, передбачено, що військові дії між державами не повинні починатися без попереднього і недвозначного попередження, яке буде мати форму мотивованого оголошення війни або форму ультиматуму з умовним оголошенням війни. Стан війни повинен бути без уповільнення оповіщений нейтральним державам і буде мати для них дійсну силу лише після одержання оповіщення.

24 серпня 1991 року Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки схвалено Акт проголошення незалежності України, яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави – України. Згідно з указаним документом, територія України є неподільною та недоторканою.

У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16 липня 1990 року вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації територія України в існуючих кордонах є недоторканою і не може бути змінена та використана без її згоди.

Незалежність України визнали держави світу, серед яких і Російська Федерація.

Згідно з п.п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 5 грудня 1994 року Російська Федерація, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні їх зобов'язання згідно з принципами Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язались утримуватися від загрози силою чи її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що ніяка їхня зброя ніколи не буде використовуватися проти України, крім цілей самооборони, або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом ООН.

31 травня 1997 року відповідно до положень Статуту ООН і зобов'язань за Заклучним актом Наради з безпеки і співробітництва в Європі Україна та Російська Федерація уклали Договір про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і Російською Федерацією (ратифікований Законом України від 14 січня 1998 року № 13/98-ВР та Федеральним Законом Російської Федерації від 2 березня 1999 року № 42 ФЗ). Відповідно до ст.ст. 2-3 зазначеного Договору Російська Федерація зобов'язалась поважати територіальну цілісність України, підтвердила непорушність існуючих між ними кордонів та будівництво відносин на основі принципів взаємної поваги суверенної рівності, територіальної цілісності, непорушності кордонів, мирного врегулювання спорів, незастосування сили або загрози силою, включаючи економічні та інші способи тиску, права народів вільно розпоряджатися своєю долею, **невтручання у внутрішні справи**, додержання прав людини та основних свобод, співробітництва між державами, сумлінного виконання взятих міжнародних зобов'язань, а також інших загальновизнаних норм міжнародного права.

Відповідно до опису і карти державного кордону, які є додатками до Договору між Україною та Російською Федерацією про українсько-російський державний кордон від 28 січня 2003 року (ратифікований Російською Федерацією 22 квітня 2004 року), територія Автономної Республіки Крим, м. Севастополя, Донецької та Луганської областей відноситься до території України.

Статтями 1-2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою.

Згідно із статтею 5 Конституції України, носієм суверенітету та єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування.

Право визначати і змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народові і не може бути узурповане державою, її органами або посадовими особами.

Згідно з ч. 1 ст. 65 Конституції України захист Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України є обов'язком громадян України.

Відповідно до ст. 68 Конституції України кожен зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей.

Статтею 73 Конституції України визначено, що виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України.

Відповідно до статей 132–134 Конституції України територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території. До складу України входять: Автономна Республіка Крим, Вінницька, Волинська, Дніпропетровська, Донецька, Житомирська, Закарпатська, Запорізька, Івано-Франківська, Київська, Кіровоградська, Луганська, Львівська, Миколаївська, Одеська, Полтавська, Рівненська, Сумська, Тернопільська, Харківська, Херсонська, Хмельницька, Черкаська, Чернівецька, Чернігівська області, міста Київ та Севастополь. Місто Севастополь має спеціальний статус, Автономна Республіка Крим (далі - АР Крим) є невід'ємною складовою частиною України і в межах повноважень, визначених Конституцією України, вирішує питання, віднесені до її відання.

Таким чином, із зазначених міжнародних нормативно-правових актів, а також актів національного законодавства, яке визначає основні засади державної політики, спрямованої на захист національних інтересів і гарантування в Україні безпеки особи, суспільства і держави від зовнішніх і внутрішніх загроз в усіх сферах життєдіяльності, впливає, що дії РФ на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України створюють реальні загрози національній безпеці та є проведенням **підривної діяльності проти України**. Її результатом стала анексія Криму, окупація території Донецької та Луганської областей, масштабні руйнування провідних промислових бюджетоутворюючих підприємств на сході держави, що призвело до загострення суспільно-політичної обстановки в Україні, падіння економіки держави та інших вкрай негативних для України наслідків.

Наведені вище факти розв'язання та ведення Російською Федерацією агресивної війни проти України, здійснення підривної діяльності, в тому числі, і шляхом вторгнення підрозділів ЗС РФ на територію півострова Крим, захоплення державних установ, організацій та військових частин із 27 лютого 2014 року широко висвітлювалися більшістю засобів масової інформації України та іноземних держав, у зв'язку з чим були достовірно відомі Райчеву М.У.

Постановою Ради Федерації Федеральних Зборів РФ «Про використання Збройних Сил Російської Федерації на території України» від 01 березня 2014 року № 48-СФ за результатами звернення Президента РФ, виходячи з інтересів безпеки життя громадян РФ, особового складу військового контингенту ЗС РФ, що

дислокується на території України (АР Крим), надано згоду Президенту РФ на використання ЗС РФ на території України.

06 березня 2014 року Верховною Радою АР Крим прийнята Постанова «Про проведення загальнокримського референдуму». Указом Президента України від № 261/2014 від 07 березня 2014 року дія цієї Постанови Верховної Ради АР Крим була зупинена, а сама вона рішенням Конституційного Суду України № 2-рп/2014 від 14 березня 2014 року визнана неконституційною.

11 березня 2014 року Постановою Верховної Ради АР Крим прийнята «Декларація», якою проголошено АР Крим «суверенною державою» - «Республікою Крим». Указом Президента України від 14 березня 2014 року № 296/2014 дія цієї Постанови Верховної Ради АР Крим була зупинена, а сама вона рішенням Конституційного Суду України № 3-рп/2014 від 20 березня 2014 року визнана неконституційною.

Постановою Верховної Ради України від 15 березня 2014 року № 891-VII Верховна Рада АР Крим була розпущена.

17 березня 2014 року представники розпущеної «Верховної Ради АР Крим» прийняли Постанову № 1745-6/14 «Про незалежність Криму», за якою створено нелегітимне державне утворення «Республіка Крим», а також Постанову № 1748-6/14 «Про правонаступництво Республіки Крим», за якою вищим органом влади «Республіки Крим» є «Державна рада Республіки Крим».

18 березня 2014 року «Державна рада Республіки Крим» підписала «Договір» між РФ та «Республікою Крим» про прийняття до РФ «Республіки Крим» та утворення у складі РФ нових суб'єктів, який вже 19 березня рішенням Конституційного Суду РФ визнаний таким, що відповідає Конституції РФ, 20 березня 2014 року його ратифікувала більшістю голосів Держдума РФ, а 21 березня 2014 року - Рада Федерації Федеральних Зборів РФ, відтак цей «Договір» набрав чинності 21 березня 2014 року.

21 березня 2014 року прийнятий Закон РФ № 6-ФКЗ, яким прийнято до РФ «Республіку Крим» та утворені в складі РФ нові суб'єкти. «Республіка Крим» вважається прийнятою до РФ з дати підписання «Договору» (ст. 1 Закону РФ № 6-ФКЗ).

11 квітня 2014 року «Державна рада Республіки Крим» прийняла «Конституцію Республіки Крим» як суб'єкта РФ.

На далі, продовжуючи підривну діяльність проти України, РФ утворила на окупованій території України в АР Крим федеральні органи державної влади РФ, правоохоронні органи та органи судової системи, місцевого самоврядування, з метою становлення та зміцнення окупаційної влади РФ та недопущення контролю України над цією територією.

Верховною Радою України 15 квітня 2014 року прийнято Закон України № 1207-VII «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» (далі - Закон № 1207-VII), за яким перебування підрозділів ЗС РФ на території України з порушенням процедури, визначеної Конституцією та законами України, а також всупереч міжнародно-правовим актам, визнано окупацією частини території суверенної держави Україна, а територію АР Крим, відповідні води, територіальне море України, територію виключної (морської) економічної зони України, а також повітряний простір над цими територіями визнано тимчасово окупованими територіями України внаслідок збройної агресії з боку РФ.

Резолюцією Генеральної Асамблеї ООН «Територіальна цілісність України» від 27 березня 2014 року № 68/262, «референдум», проведений в АР Крим 16 березня 2014 року, визнано таким, що не має законної сили і не може бути основою для зміни статусу АР Крим.

Реакцією на такі дії Російської Федерації, стало прийняття Верховною Радою України 21 квітня 2015 року постанови № 337-VIII «Про Заяву Верховної Ради України «Про відсіч збройній агресії Російської Федерації та подолання її наслідків», згідно з якою констатовано початок такої агресії з боку РФ на території АР Крим 20 лютого 2014 року, яка завершилася воєнною окупацією та подальшою незаконною анексією цієї частини території України.

Резолюціями Генеральної Асамблеї ООН «Стан у сфері прав людини в Автономній Республіці Крим та м. Севастополі (Україна)» від 19 грудня 2016 року № 71/205 та від 19 грудня 2017 року № 72/190, «Проблема мілітаризації Автономної Республіки Крим та міста Севастополь, Україна, районів Чорного та Азовського морів» від 17 грудня 2018 року, «Ситуація з правами людини в Автономній Республіці Крим та місті Севастополь, Україна» від 22 грудня 2018 року послідовно засуджено тимчасову окупацію з боку РФ внаслідок військової агресії частини території України - АР Крим - підтверджено невизнання її анексії.

Продовжуючи реалізацію злочинного плану, з метою створення приводів для ескалації конфлікту і спроби виправдання своєї агресії перед громадянами України Російської Федерації та світовою спільнотою, 21 лютого 2022 року Російською Федерацією визнано «Донецьку народну республіку» та «Луганську народну республіку» незалежними державами.

22 лютого 2022 року Президент Російської Федерації, реалізуючи злочинний план, направив до Ради Федерації звернення про використання Збройних Сил РФ за межами РФ, яке було задоволено.

24 лютого 2022 року о 05 годині 00 хвилин Президент Російської Федерації оголосив про рішення розпочати військову операцію в Україні.

У подальшому Збройними силами РФ, які діяли за наказом керівництва РФ і ЗС РФ, здійснено пуск крилатих та балістичних ракет по аеродромам, військовим штабам і складам ЗС України, а також підрозділами ЗС та інших військових формувань РФ здійснено вторгнення на територію суверенної держави Україна.

Законом України № 2102-IX від 24.02.2022 «Про затвердження Указу Президента України «Про введення воєнного стану в Україні» № 64/2022 введено в Україні воєнний стан з 05 години 30 хвилин введено воєнний стан із 24 лютого 2022 року, який діє і на теперішній час.

Незважаючи на вищевказані зобов'язання по неухильному додержанню Конституції та законів України, Казарян Наталія Михайлівна, діючи умисно, усвідомлюючи протиправність своїх дій та їх наслідки, з мотивів непогодження з політикою представників української державної влади, підтримуючи ідеї проросійської спрямованості, у т.ч. щодо подальшого розвитку України, виходячи з геополітичних інтересів Російської Федерації, які передбачають перебування України у сфері її впливу, будучи обізнаним про факт ведення вказаною державою агресивної війни проти України та проведення у зв'язку з цим з боку РФ підривної діяльності проти України, з метою завдати шкоди суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній безпеці України, став на шлях вчинення особливо тяжкого злочину проти основ національної безпеки – державної зради, що виразилося у наданні іноземній державі, представнику іноземної організації допомоги

в проведенні підривної діяльності проти України, в умовах воєнного стану, за таких обставин.

Досудовим розслідуванням встановлено, що громадянка України Казарян Наталія Михайлівна, з початку повномасштабного вторгнення РФ на територію України, тобто з 24.02.2022 проживала у м. Нова Каховка, Херсонської області.

Після окупації російськими військами частини Херсонської області, зокрема м. Нова Каховка, Казарян Н.М. маючи проросійську позицію, підтримуючи ідеї, погляди та дії окупаційної влади РФ, спрямовані на захоплення територій України та утвердження на місцях російської влади, почала ініціативно співпрацювати з окупаційною владою РФ, шляхом надання останнім всебічну, повну допомогу в проведенні діяльності направленої на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній та інформаційній безпеці України, в умовах воєнного часу.

З перших днів окупації російськими військам частини Херсонської області Казарян Н.М., перебуваючи у м. Нова Каховка, невстановленими представниками окупаційної влади РФ, була призначена на посаду керівника т.зв. «Центру гуманітарної допомоги», що був розташований у місті. Перебуваючи на вказаній посаді Казаря Н.М., серед іншого, сприяла РФ у проведенні інформаційної агресії проти України, шляхом надання допомоги представникам засобів масової інформації РФ (далі – ЗМІ РФ) у поширенні серед населення, проживаючого на окупованій території Херсонської області, неправдивої та спотвореної інформації про владу України, та переконання місцевих жителів у необхідності підтримання т. зв. «спеціальної військової операції» започаткованої президентом РФ.

У подальшому, у невстановлений досудовим розслідуванням час, перебуваючи на тимчасово окупованій території Херсонської області, Казарян Н.М., за невстановлених на даний час обставин познайомились із діючим співробітником УФСБ РФ по Ростовській області Журавльовим Денисом Олександровичем, 13.01.1989 р.н., громадянином РФ, з яким у останньої виникли «дружні» та «теплі» стосунки.

Під час спілкування Казарян Н.М. з Журавльовим Д.О. останній запропонував Казарян Н.М. надавати йому інформацію про місця розташування об'єктів критичної інфраструктури, військових об'єктів, місць дислокації військовослужбовців ЗСУ, представників Сил оборони України, співробітників правоохоронних органів України, повідомивши додатково, що у разі залучення громадян України, що проживають на підконтрольній частині України до такої протиправної діяльності, він має можливість надавати таким особам матеріальну допомогу у вигляді грошової винагороди за послуги щодо надання останніми інформації про місця розташування об'єктів критичної інфраструктури, військових об'єктів, тощо.

Так, Казарян Н.М. прийняла вказану пропозицію Журавльова Д.О., достовірно усвідомлюючи, що останній є співробітником УФСБ РФ та громадянином РФ та що її дії, що будуть виражатись у передачі останньому інформації про розташування об'єктів критичної інфраструктури України, у тому числі військових об'єктів на підконтрольній території України спричинять шкоду обороноздатності та державній безпеці України.

У подальшому Казарян Н.М., усвідомлюючи, що передача такої інформації представнику держави, що здійснює збройну агресію проти України, спричинить шкоду обороноздатності та державній безпеці України, а також, що поширення інформації про переміщення, рух та розташування Сил оборони України та інших утворених відповідно до законів України військових формувань, яка не розміщувалася у відкритому доступі Генеральним штабом Збройних Сил України, Міністерством

оборони України або іншими уповноваженими державними органами, представникам РФ – заборонено, почала, різними засобами, пошук громадян України, що проживають на підконтрольній території України, з метою залучення останніх до протиправної діяльності направленої на шкоду державній безпеці України.

Так, серед засобів та способів залучення громадян України до вказаної вище протиправної діяльності Казарян Н.М., серед іншого, почала використовувати багатоплатформовий зашифрований месенджер «Telegram», наступним шляхом: Казарян Н.М. залишала оголошення у спільнотах/групах, у яких користувачі мали можливість залишити оголошення щодо своїх пропозиції про працевлаштування. Разом з тим, Казарян Н.М. усвідомлюючи, що на території України започаткований військовий стан та Україна перебуває у стані збройного конфлікту з РФ, у зв'язку з чим відбувається економічна дестабілізація, розуміючи, що частини населення України втратила роботу, у багатьох відсутня можливість заробляти кошти, почала залишати, у таких спільнотах, оголошення наступного змісту: «Быстрый заработок. Подробности личные сообщения», «Мы ищем работника, от 18 до 33 лет. Подробности все в личные сообщения», тощо.

У результаті чого, до Казарян Н.М., у багатоплатформовому зашифрованому месенджері «Telegram», почали звертатись громадяни України, у більшості з південних та східних областей України з питаннями, що стосуються варіантів заробітку грошових коштів. У процесі спілкування, Казарян Н.М., використовуючи номер мобільного телефону російського оператора, від імені особи чоловічої статі, починала спілкування з такими особами, під час якого з'ясовувала політичні погляди таких осіб, ставлення останніх до повномасштабного вторгнення РФ на територію України. За результатом первинного спілкування з такими особами, розуміючи ставлення останніх до повномасштабного вторгнення РФ на територію України, запропоновувала окремим особам здійснювати фото, відео фіксацію місць розташування об'єктів критичної інфраструктури України, у тому числі військових об'єктів на підконтрольній території України, за грошову винагороду, що становить у середньому від 100 до 150 доларів, що будуть перераховану громадянам України на їх особисті банківські картки, звертаючи окремо увагу, що транзакції будуть здійснюватись, за допомогою електронного гаманця, з метою приховання походження таких коштів.

Таким чином, Казарян Н.М. усвідомлюючи що її дії, у вигляді передачі інформації представнику держави, що здійснює збройну агресію проти України, спричинять шкоду обороноздатності та державній безпеці України, отримавши інформацію про місця розташування об'єктів критичної інфраструктури, військових об'єктів, місць дислокації військовослужбовців ЗСУ, представників Сил оборони України, від залучених до протиправної діяльності громадян України, почала свідомо, розуміючи достовірно наслідки таких дій, передавати інформацію про розташування таких об'єктів громадянину РФ, діючому співробітнику ФСБ РФ – Журавльову Д.О., який у свою чергу використовував отриману інформацію, з метою подальшого завдання ураження по таких місцях та об'єктах.

Разом з тим, наслідками передачі Казарян Н.М. інформації про місця розташування об'єктів критичної інфраструктури, військових об'єктів, місць дислокації військовослужбовців ЗСУ, представників Сил оборони України на території України діючому співробітнику ФСБ РФ Журавльову Д.О. стали неодноразові ворожі обстріли з артилерійських систем чи/або за допомогою ракетних ударів, з території РФ та з тимчасово окупованих території України по таких об'єктах, що у свою чергу призводило до людських втрат цивільного населення.

Таким чином, Казарян Наталія Михайлівна підозрюється в тому, що вона за викладених вище обставин, діючи умисно на шкоду суверенітету, територіальній цілісності, недоторканості, обороноздатності та державній безпеці України, вчинила державну зраду у формі – наданні представникам іноземної держави – РФ, допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, в умовах воєнного стану, тобто скоїла злочин, передбачений ч. 2 ст. 111 КК України.

Старший слідчий 3 відділу
1 управління досудового розслідування
Головного слідчого управління СБ України

 Владислав КОДАНЬОВ

«ПОГОДЖЕНО»

Прокурор першого відділу процесуального керівництва досудовим розслідуванням та підтримання публічного обвинувачення управління процесуального керівництва досудовим розслідуванням та підтримання публічного обвинувачення Департаменту нагляду за додержанням законів органів безпеки
Офісу Генерального прокурора

 Сергій ТРУШ